

Psalm 20 en 21

Over de Messiaanse Koning

Psalm 20 en 21 geven naast de schepping en de wet een derde getuigenis aan de verantwoordelijke mens: dit is Christus, de Messiaanse Koning. Maar er is ook nog een ander onderwerp dat onze aandacht vraagt. Psalm 20 laat ons het grote belang zien van het beschouwen van de getrouwe Getuige te midden van Zijn verdriet.

Deze gedachte wordt onder een Joodse gestalte voorgesteld natuurlijk, maar de kern is ook voor ons waar. Het is ook het vertrouwen in de HERE dat het gevoel kenmerkt van hem die spreekt, want de God van Jakob is in zijn gedachten (20:2). Het geloof in Hem is gebaseerd op deze relatie. Toch wordt de Messias beschouwd te midden van de beproevingen van Zijn aardse leven, wandelend in afhankelijkheid van en in godsvrucht voor de HERE. Niemand kan dat beter als mens dan Christus. De Gezalfde van de HERE is verlost en verhoord. Het hart van de gelovige is geheel door deze gedachte vervuld. Toch ziet het overblijfsel verder dan dat (Israël had het ook moeten zien). Het ziet in psalm 21 de Gezalfde van de HERE, die het leven vroeg, en in antwoord op die vraag lengte van dagen voor altoos en immer kreeg. Het is het leven in het directe licht van Gods aangezicht, dat Hem met vreugde vervult (21:5, 7).

Daarna vindt Zijn hand alle vijanden en doet hen omkomen. De Messias ontvangt hier als Mens alle dingen van Jahweh. Zo zien ook de getrouwen Hem. Ditzelfde kunnen wij opmerken in Johannes 17, waar wij tevens zien dat Hij één is met de Vader. Ook Petrus stelt Hem op dezelfde manier voor. Zijn voorrecht is de gunst van de HERE. Zijn godsvrucht is het vertrouwen op de HERE. Die band tussen Hem en de HERE houdt het hart van de getrouwen bezig, want zij zijn evenzeer aan de Messias gehecht. Welnu, dat is wat Christus kenmerkte, die in niets Zijn eigen heerlijkheid zocht, alleen die van de Vader. Zo hecht de HERE Zich geheel aan Hem (Ps. 21:8), en de getrouwe doet van zijn kant hetzelfde.

Zoals de Messias verhoogd wordt door de HERE, ondanks alle vijanden, zo wordt de HERE, omdat Hij dit doet, verheerlijkt in Zijn grootheid. Daarom bezingt en roemt het overblijfsel, dat dezelfde belangen heeft, de sterkte van de HERE (Ps. 21:14). Deze innerlijke verbondenheid van het overblijfsel met de Messias, en van de Messias met de HERE, kenmerkt de godsvrucht van de getrouwen. Dat is mooi en heel belangrijk.

Toch heeft Christus tijdens Zijn leven op aarde de titel 'Koning' nooit gebruikt tegenover de discipelen. Hij wilde hen meer leren dan dat. Hij was de Zoon des mensen en Hij sprak over Zijn *Vader*, omdat Hij de Zoon van God was. Hij zei tegen de Joden: "*Mijn Vader is het die Mij verheerlijkt, van Wie u zegt: Hij is onze God*" (Joh. 8:54). Hij bezat alle kenmerken van de door God gezonden Messias, maar Hij wilde de discipelen losmaken uit hun aardse betrekkingen om ze deel te laten krijgen aan hogere en hemelse relaties. Dat is het punt dat men nooit moet vergeten, als men zich bezighoudt met de psalmen.

Wij kijken met grote belangstelling naar de beproeving en het lijden van Christus, maar vanuit een ander oogpunt. Wat ons bezighoudt, is niet het contrast tussen de officiële plaats van Christus en Zijn vernedering, maar Zijn goddelijke en volmaakte *liefde*. Door die liefde gedreven, heeft Hij Zichzelf ontledigd. Hij is op aarde neergedaald en heeft de gestalte van een slaaf aangenomen, de mensen gelijk wordend (Fil. 2). De bedoeling van deze liefde was alle beproevingen en smarten mee te maken van een wereld van lijden. In dit alles zien wij Zijn heerlijkheid. Deze waarheid wordt uitvoerig onderwezen in het Nieuwe Testament. Toch is de manier waarop Christus ons wordt voorgesteld in de psalmen – als de waarachtig afhankelijke Mens, en Zijn godsvrucht in deze afhankelijkheid – zeer leerrijk voor ons. Het geeft ons een dieper begrip van de waarheid van de openbaring van de Zoon van God. Men ziet daarin het Levende Woord.

Oude Sporen 2010

